

“... ”

7406 sayılı Kanun’un 14. maddesiyle 3359 sayılı Kanun’a eklenen ek 18. maddenin üçüncü fıkrasının Anayasa’ya aykırılığı

7406 sayılı Türk Ceza Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun’un 14. maddesiyle 07.05.1987 tarihli ve 3359 sayılı Sağlık Hizmetleri Temel Kanunu’na eklenen ek 18. maddede devlet üniversite hastanelerinde çalışanlar dışında kalan sağlık çalışanlarının mesleğin icrası kapsamında yaptıkları muayene, teşhis ve tedaviye ilişkin tıbbi işlem ve uygulamalar nedeniyle haklarında açılacak ceza soruşturmalarının idari izne tabi tutulması öngörülmektedir. Bu düzenleme öncesinde kamu kurum ve kuruluşları ve Devlet üniversitelerinde görev yapan hekim ve dış hekimleri ile diğer sağlık meslek mensuplarının sağlık mesleğinin icrası kapsamında yaptıkları muayene, teşhis ve tedaviye ilişkin tıbbi işlem ve uygulamalar sebebiyle yapılacak adli soruşturmalar bakımından kabul edilmiş izin usulleri bulunmasına rağmen, özel sağlık kurum ve kuruluşları ile vakıf üniversitelerinde görev yapan söz konusu meslek mensupları hakkında yürütülecek benzer nitelikteki soruşturmalar bakımından herhangi bir izin usulü bulunmamaktaydı.

Ek 18. maddenin birinci fıkrasıyla, özel sağlık kurum ve kuruluşları ve vakıf üniversitelerinde görev yapan hekim ve dış hekimleri ile diğer sağlık meslek mensuplarının sağlık mesleğinin icrası kapsamında yaptıkları muayene, teşhis ve tedaviye ilişkin tıbbi işlem ve uygulamalar sebebiyle yapılacak adli soruşturmalar bakımından izin usulü öngörülmüş ve izin verme yetkisi Sağlık Bakanlığı bünyesinde kurulan Mesleki Sorumluluk Kuruluna verilmiştir. Ayrıca daha önce 4483 sayılı Kanun’daki izin usulüne tabi, kamu kurum ve kuruluşlarında görev yapan sağlık meslek mensupları bakımından soruşturma izninin, anılan Kanun’da belirtilen merciler yerine Mesleki Sorumluluk Kurulu tarafından verilmesi öngörülmüştür. Böylece yeni düzenlemeyle gerek kamu gerekse özel sektör bünyesinde ruhsatlandırma, izin veya ilgili mevzuatı uyarınca faaliyette bulunan her basamaktan sağlık hizmet sunucusunda görev yapan hekim, dış hekimi ve diğer sağlık meslek mensubunun sağlık mesleğinin icrası kapsamında yaptığı muayene, tetkik, tahlil, teşhis, tedavi, tıbbi bakım, rehabilitasyon ve bunlar gibi tüm tıbbi işlem ve uygulamalar sebebiyle yapılacak adli soruşturmalar için izin alınması usulü öngörülmüştür.

Bu çerçevede aile sağlık merkezleri, kurum tabiplikleri, özel veya resmi poliklinikler, semt poliklinikleri, muayenehaneler, devlet hastaneleri, özel hastaneler, tıp merkezleri, ağız ve diş sağlığı merkezleri, diyaliz merkezleri, toplum ruh sağlığı merkezleri gibi her basamaktan kamu veya özel sağlık hizmet sunucusunda görev yapan ister askeri ister sivil olsun, tüm hekim, dış hekimi ve diğer sağlık meslek mensupları hakkında yapılacak soruşturmalarda bu usul uygulanacaktır.

Ancak 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu’nun 53. maddesinde yer alan soruşturma usulüne tabi olanlar açısından bu düzenleme uygulanmayacak ve bu kişiler hakkında 2547 sayılı Kanun’un 53. maddesinde düzenlenen usul uygulanmaya devam edecektir.

Maddeyle ayrıca, 4483 sayılı Kanun’un 7. maddesinde yer alan soruşturma iznine dair otuz günlük karar verme süresinin altmış, zorunlu hallerde kullanılabilir olan on beş günlük uzatma süresinin ise otuz gün olarak uygulanması öngörülmüştür.

Kurulun soruşturma izni verilmesine veya verilmemesine ilişkin kararları ile işleme koymama kararlarına karşı tebliğden itibaren on gün içinde Ankara Bölge İdare Mahkemesi'ne itiraz edilebileceği düzenlenmiştir.

Diğer yandan, kamu kurum ve kuruluşları ve Devlet üniversitelerinde görev yapan hekim ve diş hekimleri ile diğer sağlık meslek mensuplarının sağlık mesleğinin icrası kapsamında yaptıkları muayene, teşhis ve tedaviye ilişkin tıbbi işlem ve uygulamalar nedeniyle idare tarafından tazminat ödenmesi durumunda, ödenen tazminatın ilgili meslek mensubuna rücu edilip edilmeyeceğine ve rücu miktarına, ilgilinin görevinin gereklerine aykırı hareket etmek suretiyle görevini kötüye kullanıp kullanmadığı ve kusur durumu gözetilmek suretiyle Mesleki Sorumluluk Kurulunca karar verilmesi öngörülmüştür.

Görüldüğü gibi ek 18. madde ile öngörülen düzenleme ile Mesleki Sorumluluk Kuruluna iki konuda yetki verilmiştir. İlk olarak tıbbi hata iddiasıyla (malpraktis) açılacak soruşturmalar için bu Kurul izin verecek, diğer taraftan da kamu kurumlarında çalışan sağlık çalışanlarının hataları dolayısıyla tazminata hükmedilmesi halinde ödenen tazminat sebebiyle çalışanlara rücu edilip edilmeyeceği veya ne kadar rücu edileceği hususunda karar verme yetkisi de bu Kurula verilmiştir.

İptali istenen üçüncü fıkrada Mesleki Sorumluluk Kurulunun oluşumu düzenlenmiştir. Buna göre yedi kişiden oluşacak Kurulun tüm üyelerini sağlık bakanı atayacaktır. Bu yedi üyenin beşi doğrudan bakanlık personelidir. Bir bakan yardımcısı ve Sağlık Hizmetleri, Kamu Hastaneleri, Hukuk Hizmetleri, Yönetim Hizmetleri genel müdürleri veya yardımcıları olmak üzere beş üye doğrudan Bakanlık personelidir. İki üye ise profesör veya doçent unvanlı biri dâhilî, diğeri cerrahi branştan iki hekim olmak üzere Sağlık Bakanınca atanacaktır.

Böyle bir Kurulun tarafsız ve bağımsız olduğunu söylemeye olanak bulunmamaktadır. 2017 Anayasa değişiklikleri sonrasında ortaya çıkan devlet yönetimi şablonunda tüm üst düzey yöneticilerin doğrudan partili Cumhurbaşkanınca atandığı dikkate alındığında bu Kurulun doğrudan Cumhurbaşkanının siyasi güdümü altında olduğunu söylemek gerekir. Bu nedenle, Mesleki Sorumluluk Kurulunun taraflı ve bağımlı olmasına yol açabilecek ihtilafli kural, Anayasa'nın pek çok hükmüne aykırıdır.

Öncelikle Kurula tanınan yetkilerin bir taraftan sağlık çalışanlarının diğer taraftan ise tıbbi hatalar dolayısıyla mağdur olduğunu iddia eden kişilerin haklarına müdahale niteliği taşıdığı açıktır. Bu bağlamda, tıbbi hatalar niteliğine göre bireylerin yaşam hakkına ya da maddi ve manevi varlığının korunması ve geliştirilmesi hakkına müdahale teşkil etmektedir. Bu her iki hak kategorisi de Anayasa'nın 17. maddesinde güvence altına alınmıştır.

Anayasa'nın 17. maddesinde güvence altına alınan gerek yaşam hakkı gerekse maddi ve manevi varlığın korunması ve geliştirilmesi hakkı Devlete negatif ve pozitif ödevler yüklemektedir. Anayasa Mahkemesi'ne göre Anayasa'nın 17. maddesinde güvence altına alınan yaşam hakkı, Anayasa'nın 5. maddesiyle birlikte değerlendirildiğinde devlete pozitif ve negatif ödevler yükler (Serpil Kerimoğlu ve diğerleri, B. No: 2012/752, 17/9/2013, § 50). AİHM de, Sözleşme'nin 2. maddesinin 1. fıkrasının, Devlete, salt kasten ve kanuna aykırı şekilde ölüme sebebiyet verilmesini engelleme yükümlülüğü getirmediğini; buna ek olarak, kendi yargı yetkisi altında bulunan kişilerin yaşamını korumaya ilişkin gerekli tedbirleri alma yükümlülüğü de getirdiğini anımsatmaktadır (AİHM, Valentin Câmpeanu adına Hukuki Kaynaklar Merkezi/Romanya [BD], 17.04.2014, başvuru no: 47848/08, § 130). Devletin sağlık alanındaki pozitif yükümlülükleri, hem özel hem de kamusal hastanelerin hastaların yaşamını korumaya

yönelik uygun tedbirler almalarını zorunlu kılan yasal bir çerçevenin oluşturulmasını gerektirir (AİHM, Calvelli ve Ciglio/İtalya [BD], 17/01/2002, başvuru no: 32967/96, § 49). Bu düzenleme yükümlülüğü, bu düzenlemeyi yasal mevzuatın sağlıklı şekilde işleyeceği bir biçimde oluşturma yükümlülüğünü de içerir. Devletler, özellikle denetim ve uygulama tedbirlerini de içerecek şekilde, ihdas ettikleri kanunların uygulanması için gereken tedbirleri almakla da yükümlüdürler (AİHM, Lopes de Sousa Fernandes/Portekiz [BD], 19/12/2017, başvuru no: 56080/13, § 190).

Bu kapsamda Devletin öncelikle yaşam hakkını güvence alan bir yasal çerçeve oluşturma ödevi bulunmaktadır. İster kamu görevlileri isterse üçüncü kişiler tarafından yaşam hakkına ve kişinin maddi ve manevi varlığının bütünlüğünü koruma hakkına yönelik müdahaleleri yasaklayan ve failerin etkili bir şekilde soruşturulmasını ve cezalandırılmasını öngören bir yasal çerçevenin oluşturulması zorunludur.

Pozitif yükümlülüklerin korumaya ilişkin maddi yönünün yanı sıra usule ilişkin bir yönü de bulunmaktadır. Bu yükümlülük, doğal olmayan her ölüm olayının sorumlularının belirlenmesini ve gerekiyorsa cezalandırılmasını sağlayabilecek etkili bir soruşturma yürütmeyi gerektirir (Serpil Kerimoğlu ve diğerleri, § 54).

Usul yükümlülüğünün bir olayda gerektirdiği soruşturma türünün yaşam hakkının esasına ilişkin yükümlülüklerin cezai bir yaptırım gerektirip gerektirmediğine bağlı olarak tespiti gerekmektedir. Kasten ya da saldırı veya kötü muameleler sonucu meydana gelen ölüm olaylarına ilişkin davalarda Anayasa'nın 17. maddesi gereğince Devletin ölümcül saldırı durumunda sorumluların tespitine ve cezalandırılmalarına imkân verebilecek nitelikte cezai soruşturmalar yürütme yükümlülüğü bulunmaktadır. Bu tür olaylarda, yürütülen idari ve hukuki soruşturmalar ile davalar sonucunda sadece tazminat ödenmesi yaşam hakkı ihlalini gidermek ve mağdur sıfatını ortadan kaldırmak için yeterli değildir (Serpil Kerimoğlu ve diğerleri, § 55).

Ancak ihmal nedeniyle meydana gelen ölüm olaylarına ilişkin davalar açısından farklı bir yaklaşımın benimsenmesi gerekir. Buna göre yaşam hakkının veya fiziksel bütünlüğün ihlaline kasten sebebiyet verilmemiş ise etkili bir yargısal sistem kurma yönündeki pozitif yükümlülük her olayda mutlaka ceza davası açılmasını gerektirmez. Mağdurlara hukuki, idari ve hatta disiplinle ilgili hukuk yollarının açık olması yeterli olabilir (Serpil Kerimoğlu ve diğerleri, § 59).

Bununla birlikte ihmal suretiyle meydana gelen ölüm olaylarında Devlet görevlilerinin ya da kurumlarının bu konuda muhakeme hatasını veya dikkatsizliği aşan bir ihmali olduğu yani olası sonuçların farkında olmalarına rağmen söz konusu makamların kendilerine verilen yetkileri göz ardı ederek tehlikeli bir faaliyet nedeniyle oluşan riskleri bertaraf etmek için gerekli ve yeterli önlemleri almadığı durumlarda -bireyler kendi inisiyatifleriyle hangi hukuk yollarına başvurmuş olursa olsun- insanların hayatının tehlikeye girmesine neden olan kişiler aleyhine etkili bir ceza soruşturması yürütülmemesi, hiçbir suçlamada bulunulmaması ya da bu kişilerin yargılanmaması Anayasa'nın 17. maddesinin ihlaline neden olabilir (Serpil Kerimoğlu ve diğerleri, §§ 59-62).

Aynı durum yetkili kişi ve kurumların mesleki ödevlerini hiçe sayarak sağlık kuruluşlarına başvuran hastanın hayatına veya vücut bütünlüğüne zarar vermeleri hâlinde sağlık alanında yürütülen faaliyetlerde de geçerlidir (Kenan Sayın, B. No: 2013/5376, 14/10/2015, § 47).

Anayasa'nın 17. maddesinde düzenlenen yaşam hakkı ile maddi ve manevi varlığı koruma hakkı kapsamında devletin yerine getirmek zorunda olduğu pozitif yükümlülüklerin usule ilişkin boyutu, yaşanan ölüm olayının veya bireylerin maddi ve manevi varlığının zarar görmesine sebep olan vakaların tüm yönlerinin ortaya konulmasına ve sorumlu kişilerin belirlenmesine imkân tanıyan bağımsız bir soruşturma yürütülmesini gerektirmektedir (Sadık Koçak ve diğeri, B. No: 2013/841, 23/1/2014, § 94).

Yaşam hakkı ile maddi ve manevi varlığı koruma hakkı kapsamında yürütülecek olan ceza soruşturmalarının yanı sıra hukuki sorumluluğu ortaya koymak adına adli ve idari yargıda açılacak tazminat davalarının da makul derecede ivedilik ve özen şartını yerine getirmesi gerekmektedir (Ahmet Bakır ve diğeri, B. No: 2017/37294, 9/7/2020, § 44).

Anayasa Mahkemesi tarafından belirlenen bu esaslar dikkate alındığında tıbbi hata iddiaları için soruşturma izni verecek Kurulun tarafsız ve bağımsız olması yaşam hakkının etkili biçimde güvencelenebilmesi bakımından bir zorunluluktur. Yukarıda belirtildiği gibi tamamen partili Cumhurbaşkanının ve onun atadığı Sağlık Bakanının kontrolündeki bir Kurulun tarafsız ve bağımsız olduğunu söylemeye olanak bulunmamaktadır. Bu nedenle kural Anayasa'nın 17. maddesine açıkça aykırıdır.

Diğer taraftan, Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan hak arama özgürlüğünün ve adil yargılanma hakkının temel unsurlarından birisi de tarafsız ve bağımsız mahkemeler önünde yargılanma hakkıdır. Anayasa'nın 36. maddesi, hem hakkının ihlal edildiğini ileri süren mağdurlar hem de haklarında soruşturma izni verilecek sağlık çalışanları açısından uygulanabilir durumdadır. Haklarını aramak isteyen mağdurların failer hakkında soruşturma açılmasını isteme hakkı hak arama özgürlüğü kapsamındadır ve bu konuda karar verecek bir Kurulun tarafsız ve bağımsız olması zorunludur.

Hakkında soruşturma izni verilecek sağlık çalışanlarının da herhangi bir ayrımcı değerlendirmeye tabi tutulmadan tarafsız ve bağımsız kurullarca objektif bir şekilde karar verilmesini isteme hakkı, 36. maddenin sağladığı güvenceler kapsamındadır. Aynı şekilde rücu kararlarının da objektif ölçütler çerçevesinde tarafsız bir değerlendirme sonucunda bağımsız kurullarca alınması zorunludur.

Çeşitli mesleki örgütlere üye olan sağlık çalışanlarının soruşturma ve rücu kararları verilirken siyasi mülahazaların güdülmediğinden emin olması gerekir. Türk Tabipleri Birliği gibi meslek örgütlerinin uzun zamandan beri siyasi iktidarın hedefinde olduğu ve iktidar çevrelerinde bu birliğin kapatılmasına yönelik tartışmalar yürütüldüğü kamuoyuna yansımıştır. Aynı şekilde bazı sendikaların da siyasi iktidarın hedefinde olduğu bilinmektedir. Bu koşullar altında partili Cumhurbaşkanının kontrolü altındaki bir Kurulun soruşturma ve rücu kararlarını verirken çeşitli mesleki örgütlerin üyeleri arasında ayrımcılık yapmayacağını hiçbir güvencesi bulunmamaktadır. Kaldı ki, bizatihi söz konusu soruşturma izninin tarafsız ve objektif şekilde verilmediği yönündeki makul bir kamuoyu inancına yol açacak normatif kusurların da, Anayasa'nın 36. maddesine aykırı olduğunu kabul etmek gerekir.

Parlamentodaki müzakereler sırasında muhalefet partilerinin Kurulun yapısının çoğulculaştırılmasına yönelik önerileri, ne Komisyonlar aşamasında ne de Genel Kurul aşamasında dikkate alınmıştır.

Kurulun mevcut yapısı, Bakanlığın sağlık çalışanlarını soruşturma izinleri ve rücu kararlarıyla baskı altına almasına olanak tanımaktadır. Burada Anayasa'ya aykırılık iddiasının

kabulü için, ihtilafı kuralın temel bir Anayasal hakkın ihlalini yalnızca mümkün hale getirdiğini tespit etmek yeterli sayılmak gerekir.

Bu nedenle kural, Anayasa'nın 36. maddesine aykırı olduğu gibi aynı zamanda benzer durumdaki kişiler arasında haklı sebebe dayanmayan muamele farklılıklarını mümkün hale getirmesi hasebiyle, ayrımcılık yasağını ve eşitlik ilkesini güvence altına alan 10. maddesine de aykırıdır. Anayasa Mahkemesi'nin ifade ettiği üzere; “[Eşitlik ilkesi] ile güdülen amaç, benzer koşullar içinde olan, özdeş nitelikte bulunan durumların yasalarca aynı işleme uyruk tutulmasını sağlamaktır” (AYM, E.S.:1976/3, K.S.:1976/3, K.T.:13.04.1976). Yine AYM'ye göre; “Eşitlik ilkesinin amacı, aynı durumda bulunan kişilerin yasalar karşısında aynı işleme bağlı tutulmalarını sağlamak, ayırım yapılmasını ve ayrıcalık tanınmasını önlemektir” (AYM, E.S.:2006/11, K.S.:2006/17, K.T.:7.2.2006). Eşitlik ilkesinin ihlal edilip edilmediği hususunun tespitinde, somut olayda yapılan ayırımın haklı bir nedene dayanıp dayanmadığı noktası dikkate alınır: “Anayasa'nın 10. maddesinde öngörülen eşitlik, mutlak anlamda bir eşitlik olmayıp, ortada haklı nedenlerin bulunması halinde, farklı uygulamalara imkan veren bir ilkedir” (E.S.:1985/11, K.S.:1986/29, KT:11.12.1986). Şu halde, ihtilafı kuralın öngördüğü objektif olmayan kararlara yol açacak, tarafsızlık ve bağımsızlık güvencelerine sahip olmayan Kurul yapısı sebebiyle; bir yandan özdeş durumdaki kişiler arasında yaşam haklarının korunmasına ilişkin olarak haklı sebebe dayanmayan ve dayanamayacak muamele farklılıkları doğacak, öte yandan da, özdeş durumdaki sağlık çalışanları arasında soruşturma izni ve rücu konularına ilişkin olarak haklı sebebe dayanmayan muamele farklılıkları zuhur edecektir. İhtilafı kural, bu iki açıdan da Anayasa'nın 10. maddesine aykırıdır.

Diğer taraftan Anayasa'nın 40. maddesinde temel hakları ihlal edilen kişilerin yetkili makama başvuru hakkı güvence altına alınmıştır. Yukarıda belirtildiği gibi tıbbi hatalar, Anayasa'nın 17. maddesinde güvence altına alınmış olan yaşam hakkına ve kişinin maddi ve manevi varlığının korunması hakkına müdahale niteliği taşımaktadır. Bu müdahaleler aleyhine yapılacak başvuruların etkili bir şekilde tarafsız ve bağımsız organlarca araştırılması ve soruşturulması gerekir. Kurula tanınan yetkiler bu haklara müdahale niteliği taşıdığından Kurulun yapısının tarafsız ve bağımsız olması, başvurunun etkililiği açısından vazgeçilmez bir zorunluluktur.

Ancak yukarıda açıklandığı gibi iptali istenen kural ile düzenlenen Kurul yapısının tarafsız ve bağımsız olduğunu söylemek mümkün değildir. Tamamen siyaseten taraf olan partili Cumhurbaşkanının ve onun atadığı Sağlık Bakanının güdümü altındaki bir Kurulun Anayasa'nın 40. maddesinde öngörülen güvencelere uygun olmadığı açıktır. Bu nedenle kural Anayasa'nın 40. maddesine de aykırıdır.

Açıklanan nedenlerle Anayasa'nın 10., 17., 36. ve 40. maddelerine aykırı kuralın iptaline karar verilmesi gerekir.

I. YÜRÜRLÜĞÜ DURDURMA İSTEMİNİN GEREKÇESİ

12.05.2022 tarihli ve 7406 sayılı Türk Ceza Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un iptali istenen kuralı yukarıda açıklandığı gibi Anayasa'nın pek çok maddesine aykırıdır ve uygulanması halinde telafisi imkânsız sonuçlar doğuracağı açıktır. İptali istenen kural ile öngörülen ve sağlık çalışanlarının tıbbi hataları nedeniyle soruşturma izni verecek ya da tıbbi hatadan doğan tazminatların ilgililere rücu edilmesine karar verecek Mesleki Sorumluluk Kurulunun yapısının hukuk devleti ve demokratik devlet ilkelerine aykırı olarak yaşam hakkına ve kişilerin maddi ve manevi varlıklarının korunması hakkına, hak arama

özgürlüğü ve adil yargılanma hakkı ile etkili makama başvuru haklarına ve eşitlik ilkesine aykırı olduğu, Kurulun tarafsızlık ve bağımsızlık koşullarını sağlamadığı, partili Cumhurbaşkanının kontrolünde olduğu açıktır.

Yukarıda ayrıntılı olarak açıklandığı gibi temel anayasal ilkeleri ihlal eden, keyfi uygulamalara olanak tanıyan kurallar Anayasa'nın pek çok hükmüne aykırı olup, birey haklarını olduğu kadar kamu yararını da ihlal etmektedir. Anayasal düzenin hukuka aykırı kural ve düzenlemelerden en kısa sürede arındırılması, hukuk devletinin temel gereğidir. Anayasa'ya aykırılıkların sürdürülmesi, özenle korunması gereken hukukun üstünlüğü ilkesini de zedeleyecektir. Hukukun üstünlüğünün sağlanamadığı bir düzende, kişi hak ve özgürlükleri güvence altında sayılamayacağından, bu ilkenin zedelenmesi hukuk devleti yönünden giderilmesi olanaksız durum ve zararlara yol açacaktır.

İptali istenen kuralın uygulanmasıyla yukarıda açıklanan hak ihlalleri meydana gelecektir. Böyle bir uygulamanın telafisi imkânsız zararlara neden olacağı açıktır. Anayasa'ya aykırı düzenlemelerin sebep olduğu ağır temel hak ihlallerinin bir an önce sona erdirilmesi ve daha ağır ve telafisi imkânsız sonuçlar doğurmasını engellemek amacıyla Anayasa'ya açıkça aykırı olan ve iptali istenen hükümlerin iptal davası sonuçlanıncaya kadar yürürlüklerinin de durdurulması istenerek Anayasa Mahkemesine dava açılmıştır.

II. SONUÇ VE İSTEM

12.05.2022 tarihli ve 7406 sayılı Türk Ceza Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un 14. maddesiyle 07.05.1987 tarihli ve 3359 sayılı Sağlık Hizmetleri Temel Kanunu'na eklenen ek madde 18'in üçüncü fıkrasının Anayasa'nın 10., 17., 36. ve 40. maddelerine aykırı olduğundan iptaline ve uygulanması halinde giderilmesi güç ya da olanaksız zarar ve durumlar olacağı için, iptal davası sonuçlanıncaya kadar yürürlüğünün durdurulmasına karar verilmesine ilişkin istemimizi saygı ile arz ederiz."